

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti vil ikke deltage i nogen hetz imod de offentligt ansatte, og vi afviser lovforslaget.

Glistrup (FP):

Hr. Taanquist havde fat i noget af hovedbegrundelsen for dette lovforslag, da han gjorde opmærksom på det særdeles tragiske i, at der står 200.000 eller 300.000 og venter på at få job. Og når de ikke kan få job, er det jo, fordi der er for høje omkostninger hos de virksomheder, der skulle give dem job. Disse høje omkostninger er noget, som aflejrer sig som følge af de mange statsudgifter, kommunale udgifter, amtslige udgifter, der til syvende og sidst kun kan betales et eneste sted fra, nemlig fra produktionen. Når produktionen tynghes ned af alle disse omkostninger, kan man ikke producere tilstrækkelig mange konkurrencedygtige varer, som man kan sælge, og derfor kan man ikke beskæftige de 200.000 eller 300.000, der står og venter, og af hensyn til disse 200.000 eller 300.000 mennesker – hvor meget det nu er – er det pinende nødvendigt, at man får sat de offentlige omkostninger ned. Desværre er udviklingen jo den, at de offentlige udgifter stiger og stiger, og der kommer nye gøgeunger ind, som f.eks. renter og afdrag på en stadig stigende statsgæld, som simpelt hen skubber de andre offentlige udgifter væk. Der bliver ikke plads til så mange offentlige udgifter, som vi ville have haft, hvis man havde sat tæring efter næring ned gennem årene og sørget for, at man ikke havde gældsat sig fra statens side i et stadig mere forrygende tempo.

Når andre offentlige udgifter må reduceres, kan man ikke undgå at se på personaleomkostningerne. Personaleomkostningerne har et så stort omfang, er en så stor del af de samlede offentlige udgifter, at personaleudgifterne må nedsættes, og personaleudgifterne kan nu engang kun nedsættes på 2 måder, nemlig dels ved, at man har færre offentligt ansatte, dels ved, at det, man gennemsnitlig betaler pr. offentligt ansat, bliver mindre, og derfor må vi arbejde henimod en tilstand, hvor vi kan opnå, at de 2 ting kan finde sted.

Det er ikke nok at gøre, som finansministeren nu har gjort igen for 117. gang, stå hændervridende og sige: ja, det er da rigtigt,

at vi har en meget dårlig økonomi, og det er meget alvorligt. Så gør dog noget ved det! Man gør intet fra regeringens side ved denne dårlige økonomi. Tværtimod. Nu har man skabt endnu flere arbejdsløse og dermed grundlaget for en endnu dårligere økonomi. Nu har man fra regeringens side skabt det absolut største underskud, vi nogen sinde har oplevet i Danmarkshistorien, og man har stadig væk bare ladet det vokse og vokse. Man lader skattetrykket vokse. Vi har aldrig før haft så højt et skattetryk i Danmark, som vi har i 1983. Derfor er det selvfølgelig bedre end ingenting, at man verbalt kan anerkende, at landet har en dårlig økonomisk situation, men hvorfor i alverden kan man dog ikke tage sig sammen til at gøre noget ved det? Og så er det logisk nødvendigt, at personaleomkostningerne reduceres med to cifrede milliardbeløb, og skal man ind på den slags reduktioner, så er foranstaltninger i retning af det, vi har foreslået i dette lovforslag, nødvendige.

Man kan også oversætte det på den måde, at vi skal have overført arbejdskraften til den produktion, som alene kan producere de varer, hvormed vi kan tilbagebetale vores gæld til udlandet.

Fru Ingerlise Koefoed spurgte gentagne gange: ja men hvorfor skal det være de offentligt ansatte? Hvorfor skal de ikke have den samme stilling som de privat ansatte? Finansministeren var inde på samme tanke. Ja men det er bare umuligt i den situation, som SF og venstre og de andre ødelæggerpartier har bragt landet i, at give de offentligt ansatte samme ret, fordi vi skal have flyttet folk. De dygtige folk skal vi først og fremmest have flyttet over til den private produktionssektor, fordi man i den grad har ødelagt landets økonomi. Det har intet at gøre med det, som fru Ingerlise Koefoed ville antyde, en hetz mod de offentligt ansatte. Tværtimod. De offentligt ansatte kan kun forblive i deres job og fortsætte med at være vellønnede og opnå ordentlige pensioner til sin tid, hvis vi nu tager et krafttag og sørger for, at den offentlige sektors belastning på den private produktion, der skal fremstille de fornødne eksportvarer, bliver meget væsentligt formindsket.

På et enkelt punkt ville fru Ingerlise Koefoed dog vise en fleg af venlighed over for